

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ ὄραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἰσχυροῦ ἀρχονταί τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδος Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 16

Περίοδος Β'.—Τόμ 11^{ος}

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΕΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οἱ μικροὶ λοιπὸν θαλασσοπόροι μας συνήντησαν μόνον τὸν Κόρτην εἰς τὴν πρῶμην, ἐνῶ δύο νυκταὶ ἐφύλαττον σκοπὸν εἰς τὴν πρῶρην.
Ἀπηύθυναν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὴν μόνην ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἦτο φυσικὸν νὰ κάμουν :

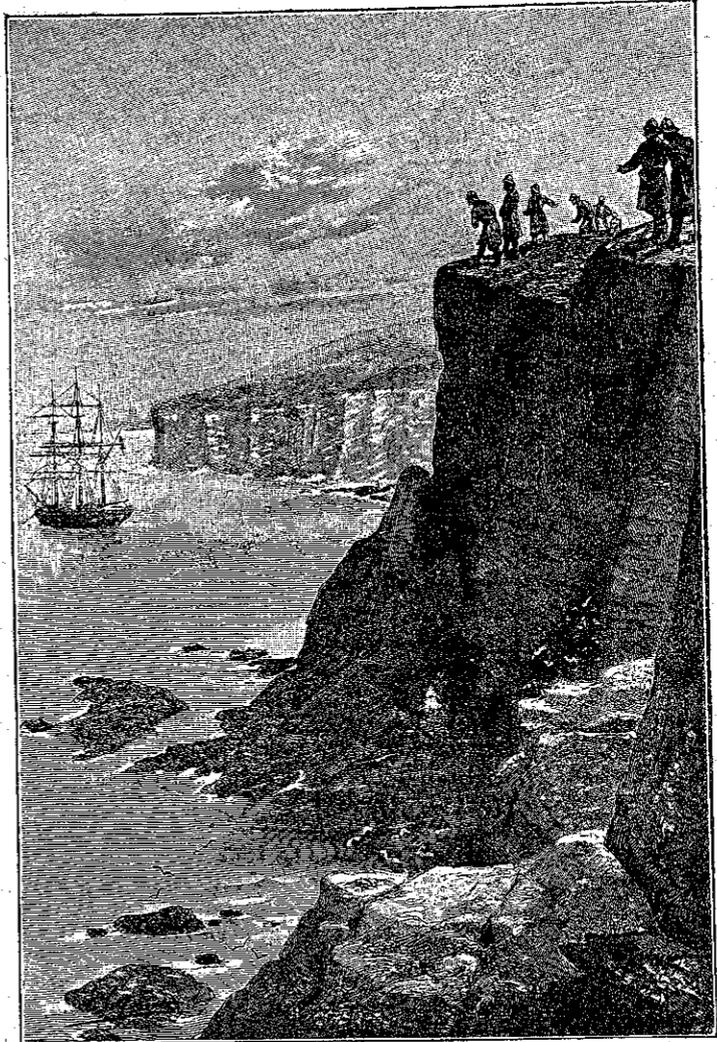
- Καὶ ὁ καιρὸς ; . . .
- Παρκαπολὺ λαμπρὸς.
- Καὶ ὁ ἀνεμος ;
- Οὐτε ὅσος γιὰ νὰ σόβησῃ τὸ κερί !

Ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ μέτῳ τῆς ἀγνης τῶν θερμῶν ἀτμῶν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἄτμοι αὗτοι διελύθησαν σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ἡ θάλασσα ἐλαμψεν ὑπὸ τὰς πρώτας πρωϊνάς ἀκτῖνας.

Κατὰ τὰς ἐπτὰ, ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου του, συνητήθη μετὰ τὸν κ. Πάττερσον, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἰδικὸν του. Ὁ ἕνας ἐκαλημέρισε φιλοφρονέστατα, διατυπώσας τὴν καλημέραν του μετ' εὐγενεστάτην φρασεολογίαν, ὁ ἄλλος ἀπήντησε μετ' ἀπλὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Ὁ κ. Πάττερσον ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ὅπου εὗρεν ὄλους τοὺς ὑποτακτικούς του.
— Λοιπὸν, νεαροὶ μου δαφνηρόροι; ἀπήγγελε μετ' στόμφου, θ' αὐλακώσωμεν σήμερον διὰ τῆς θυμοσιδοῦς πρῶρας μας τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ πόντου ;
— Πολὺ φοβούμαι ἀπ' ἐναντίας μήπως χάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κύριε Πάττερσον! ἀπήντησεν ὁ Ρογγῆρος Χινδαίλ.

Καὶ ἐδειξε τὴν θάλασσαν, τὴν « Ἐκύταξαν τὸν Ἐργὸν » μ' ἐξαιρετικὴν προσοχὴν. (Σελ. 122, στ. α'.)

ἐπίκεινται τὸν Κόρτην, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε μετ' ἰσχυρὴν φωνήν :
— Τὸ νοῦ μὲς ! . . .
— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.
— Κυττάξτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανήτε ! ἀπήντησεν ὁ Κόρτης δεικνύων μετὰ τὸ δάκτυλον ἐν σημείον τῆς ἀκτῆς, τῆς ὁποίας ἐδέσποζον ὑψηλοὶ καὶ ἀπόκρημνοι βράχοι.
Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κορυμνοῦ εἶχε εἶκοσι ἀνδρας. Ἐπήγαιναν κ' ἤρχοντο, ἐκύταξαν προσεκτικὰ πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ πότε πρὸς τὴν θάλασσαν.
— Εἶνε οἱ ἀστυφύλακες ! εἶπεν ὁ Κόρτης.
— Ναί . . . εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.
— Καὶ ξέρω τί ζητοῦν ! ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος.
— Ὅλοι οἱ ναῦται νὰ πᾶνε κάτω στὴν πλώρη, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ κανένας νὰ μὴ φανῇ.
Οἱ ναῦται που εἶχαν μαζευθῆ ἔμπρὸς στο κάμπουσι, κατέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόστρωμα.
Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω στο κατὰστρωμα, ἐπήγαν ὁμοῦ κοντὰ εἰς τὸ ἀριστέρον αἰωροθέσιον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακολουθεῖν τὰς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων χωρὶς νὰ φαίνωνται.
Ἦτο πραγματικῶς μία ἐνωμοτία ἀστυφυλάκων οἱ ὁποῖοι εἶ-

διὰ κλήρου) Ἀγωνιστὰν Ψυχῆν ([E] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν) Χ. Γ. Πομόνην κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβη μετὰ τὴν 29 Μαρτίου θλαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐργασίῳ μας εἰς φρακίλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

153. **Δεξιόγραφος.**
Ἐπίρρημα μετ' ἐπιρρηγῶν, ἐδόθηκε. Καὶ μέγας καλλιτέχνης φανερώθηκε. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεῖθου

154. **Συλλαβόγραφος.**
Ἐνὰ μόριον ἂν πάρω Πού συναίνεσιν σημαίνει, Καὶ μετ' κτητικὸν τὸ βάλω, Γὰ ἀκούσθε τί συμβάνει : Σχηματίζεται ἀμέσως Ἐνὰς κένταυρον γινωστὸς, Καὶ εἰ λῦται θί μας ποῦνε, Ποῖος τάχα ἄνε αὐτός ! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιῦ τοῦ Βασιλέως

155. **Τονόγραφος.**
Κεῖται ἐπιστολή, Ὡς ἔχω ἂν κἀρίτης Πλὴν διαγωγῆς δὲν εἶμαι Ἄν με ἔξυτολίσῃς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακρο-Γραίου

156. **Ἀναγραμματισμός.**
Τιμεγὰλὴ ὁροσειρὶ Μ' ἄ την ἀναγραμματισῆς, Ἐν ἀρχαίῳ σῆ στιγμῇ βασιλεῖα θὶ σχηματισῆς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λένου τῆς Χαίρωνίας

157. **Ρόμβος.**
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον σου δίδου, οἱ γο- [νεῖς σου] Τὸ δευτέρον μου ἄς ληφθῇ ἐκ τῆς γραμματικῆς [σου]

Τὸ τρίτον μου τὸν ἀμυαλον σαφῶς χαρακτηρίζει Τὸ τέταρτον μου στ' οὐραίου τὰ ὕψη πτερυγίζει. Τὸ πέμπτον μου σου ἔδωκε τὸ ὄνομά μου φέ- [ρεις, Κι' ὡς ἰδικὸν σου βέβαια τὸ ἔκτον μου τὸ ξέρεις. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄστου τῆς Ἐρήμου

158. **Πυραμοειδής.**
+ Ὁ σταυροὶ ἀποτ. λυρικὸν ποιητὴν.
* + * = Ἐπίρρημα.
* + * = Ἀνωτομία.
* + * + * = Ζῶον ἄγριον.
* + * + * = Ἄδενδρον.
* * * + * + * = Πόλις ἰταλική.
* * * + * + * = Πόλις τῆς Ἑλλά.
* * * + * + * = Ἀρχιπέλαγος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρτυρίου Λένου

159. **Μυστικὴ Ἐρωτήσεις.**

Διδάσκαλος : — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ . . . ;
Μαθητῆς : — Ἐπιβέτον τριγενές καὶ τρικατάληκτο.

Διδάσκαλος : — Μπᾶ ! καὶ πῶς κάμουν τὰ τρία γένη ;
Μαθητῆς : — Ὁ . . . ωρ, ἡ . . . αἶρα, τὸ . . . ον.

Διδάσκαλος : — Μὰ τί λές, παιδί μου ! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε α. . . ὡς ποιητῆς, τὸ θηλυκὸν θη- ριον καὶ τὸ οὐδέτερον ἄνθος ! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναβουδωνόσορος

160. **Τριπλῆ Ἀκροστιχίς**
Τάρχηκα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ δευτέρα ἀδίκημα καὶ τὰ τρίτα νῆτον ἑλληνικῆν :
1, Ἀρχαία ποιήτρια. 2, Χρονικὴ διαίρεσις. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Μόριον ὕλης. 5, Ἀρχαία πόλις. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ματῆς.

161. **Ἑλλησποσύμφωνον**
οὐεῖ - ἀσάρη - εἴη - ο - εο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ἐπιταλῆρου

162. **Γρίφος παραστατικὸς.**
Ἀνωτομία ἀναρορική. — Ρῆμα εἰς μί — Ζῶον ἄγριον. — Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν. — Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Πόλις τῆς Ἰταλίας. — Γράμμα — Θεότης αἰγυπτιακῆ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιθίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 6 καὶ 7.

57. Ὁχιος (ὄχι, ὄς). — 59. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ γὰρ. — 60. Τὸ γράμμα Γ. — 61-64. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Α σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον : Α Σ Ι Α 65. Τὰ ποικίλματα τοῦ πρὸς τὰ Σ Ι Α Μ κάτω μικροῦ πεπερὸ τῆς πεταλούδας Ι Α Β Α σχηματίζουσι τὸ πρῶτον τοῦ κ. Α Μ Α Ν Ἐντομολόγος, ὁ ὁποῖος φρίσκειται, ὅπως καὶ εἰς τὸ κάτω σχῆμα, ἂν ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία νὰ γίνῃ βί- σι. — 66. ΠΛΑΤΩΝ (Κλεο- Πάτρα, Ἑλλάς, Ἀρὰ, Κά- Των, Κίμωλος, Ρῆνος). — 67. Οὐκ ἔξ με καθέθειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπιον. — 68. Τέ- λει ὁ χρῆ, μαθητὰ. (τελεία - χρῆμα - θῆτα.)

69. Μυωπία (μῆ, ο, πῆ. α.) — 70. Λάρος- λάλος. — 71. Σῖτος - Τῖτος

72. Π Ε Α Ν (ἔρπα, ρενίς, Πάρις, Ἐρρῖκος, Νίκη, ἦπαρ, Ἡ Σ Ι Ο Α Ο Σ σάνος, ἴνλον, ὄνος.) — Ε Α Ι Σ Σ Α Β Ε Τ 74. Ὁ Νυμφαῖος, ἡ νυμφαία, τὸ Νυμφαῖον. 75 - 79. Τῆ ἀντα- λαγῆ διὰ τοῦ Α, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον : Β Α Β Α Ι 80. ΕΥΡΥΑΛΗ (ΕΥμαῖος, ΡΥ- ΑΓ Α Π Α μός, Ἄλγας, Διήμος). — 81. Β Α Ρ Ο Σ Ἄγαπα τὸν πληθύν σου ὡς σε. Α Π Ο Ρ Ω αὐτόν. — 82. Ἡ Ἐπιάνησος Ι Α Σ Ω Ν ἀποτελεῖται ἐξ ἐπτά νήσων. (Ι - ἐπτά Νῆ - σός ἀπὸ - τέλη - τε ἔξ - ἐπ - τῶν - ἴσον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λατὰ 5 μόνον Ἐλέγχεται ὅσος 10 λέξεις, ὅραδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσα- λῆς. — Demetrius J. Gastrissios, Kafr-el-Zayat (Egypte). (Δ, 35)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν- ταχόθεν. — Μαίρη Σμίτ, ὁδὸς Τσακάλωφ, 30, Ἀθῆναι. (Δ, 36)

Ἡ Κελαϊδίσιρα ἐπιθυμῶ νὰ πληροφορηθῇ τίς εἶχε τὴν ἀδρότητα νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ψευ- δώνυμον τῆς καὶ νὰ τὴν ἀσπρίσῃ εἰς τὸ δη- μοφήσιμα. (Δ, 37)

Πᾶσα τὴν μετὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀνταλλα- γῆν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐσω- τηρικοῦ. — Νίκος Σ. Παπαδόπουλος, Βόλος. (Δ, 38)

Πᾶσα ἀνταλλαγὰς δελταρίων, εὐχαριστῶν ἅ- παντας τοὺς πέμπσαντάς μοι. — Ε. Μ. Δο- ταράς, Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 39)

χαν εξέλθῃ πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν φυγάδων. Ἀφοῦ ἔκαμαν ἀδίκᾳ ἐρεύνας εἰς τὸν λιμένα καὶ τὴν πόλιν, ἤρχισαν νὰ τοὺς ζητοῦν εἰς τὴν παραλίαν, ἐφάνησαν δὲ πῶς ἐκύτταζαν τὸν «Γοργόν» μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν.

Ἦτο ὁμοῦς ἐντελῶς ἀπίθανοι, διὰ τοὺς ἐπέρασε καὶ ἡ ἰδέα στὸν νοῦ των, διὰ τὴν συμμορία τοῦ Χάρρη Μάρκελ εἶχε καταφύγη μέσα εἰς τὸ τρίστιον. Ἄλλως τε τόσα πλοῖα ἦσαν συνηθροισμένα ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄρμον Ρόμπερτς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τα ἐπισκεφθοῦν ὅλα οἱ ἀστυφύλακες. Καὶ ὁμοῦς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τα ἐπισκεφθοῦν, θὰ ἐπεσκέπτοντο μόνον ὅσα εἶχαν ἐκπεύσει τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Κόρκ, καὶ ἐγνώριζαν πολὺ καλά ὅτι καὶ ὁ «Γοργός» ἦτο ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα.

Τί ἐσκόπευαν λοιπὸν νὰ κάμουν; Ὁ κατέβαιναν στὴν ἀμμουδιά, θὰ ἐπιανν καμμιὰ ψαρέβαρα νὰ ἐλθουν μέσα; Μὲ εὐνόητον ἀγωνίαν ἐπερίμεναν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀφ' ἑτέρου, καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὴν προσοχὴν εἶχαν ἐλκύσει ἡ παρουσίᾳ τῆς ἐνωμοτίας τῶν ἀστυφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἀνεγώριζαν ἀπὸ τὰς στολάς των. Βεβαίως, δὲν ἐβόγγηκαν οἱ ἀστυφύλακες ἀπλῶς διὰ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ. Κάτι ἐγύρευαν, καὶ κατασκόπευαν. Ἰσως καὶ νὰ λαθρεμπόριον, καμμίαν ὑποπτοὶ ἀποδίξασιν, τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν.

— Ναι... εἶνε ἀστυφύλακες, διεκήρυξεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Καὶ μάλιστα ὠπλισμένοι μὲ ρεβόλβερ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε μὲ τὰ ναυτικά του ὀπτα.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν κρημνὸν, δὲν ἦτο περισστέρα ἀπὸ διακοσίας ὑβάρδας. Ἐπομένως, ἂν ἀπὸ τι πλοῖον ἐδλεπαν λαμπρὰ ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὴν ξηρὰν, ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἐδλεπαν λαμπρὰ ἐπίσης ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὸ πλοῖον.

Αὕτη δὲ ἀνριεῖς ἡ περίστασις ἔκαμνε τόσο ἐυλόγως ἔδν Χάρρη Μάρκελ νὰ τρυμῇ. Μὲ τὸ τηλ-σκόπιον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυφυλάκων εὐκόλα θὰ τοὺς ἀνεγώριζε. — καὶ γινώριζεν ἡμεῖς τί θὰ ἐγίνετο ἐπειτα. Ὁ «Γοργός» δὲν ἤμποροῦσε νὰ κινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του· ἐκτὸς τοῦ ὄρου, ἡ πλημμυρίσθ' τον παρείσε μάλλον πρὸς τὴν ξηρὰν. Νὰ φύγουν μὲ καμμιὰ βάρκα;— ὅπου καὶ ἂν ἐβγαίταν, γρήγορα θὰ τοὺς ἐπιανν. Δ' αὐτὸ δὲν ἐτόλμησαν νὰ φανθοῦν οἱ κακούργοι, καὶ ἔμειναν ῥυμμένοι ἄλλοις τοῦ ὑπόστρωμα καὶ ἄλλοι κιντο στὰ αἰωροθέσια προσέχοντες συγχρόνως μὴ πῶς ἀρπνίσουν τὰς ὑψίσι τῶν νεκρῶν ἐπιβατῶν.

Ἄληθινά, — πῶς νὰ ὑποφιασθοῦν οἱ

μικροὶ θαλασσοπόροι, ὅτι εἶχαν πέσει μέσα στὰ χέρια τῶν κακούργων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν; . . .

Δι' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενῶ, ἀστεϊζόμενος, εἶπεν ὅτι δὲν ἔκαμναν ἐρεύνας οἱ ἀστυφύλακες.

— Τοὺς ἐστεῖλαν τοὺς καίμένους νὰ ἰδοῦν ἂν ἐσάλαρε ὁ «Γοργός» διὰ νὰ τηλεγραφήσουν τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὰς οἰκογενείας μας...

— Κοροϊδεύεις;... τῷ ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ στὰ σοβάρᾳ τὴν πικρᾶτήρησιν τοῦ Τωνῆ.

— Ὁχι, Τζῶν, ὄχι σου λέω! Πᾶμε νὰ ἐρωτήσωμε τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Κατέβησαν τότε ὅλοι ἀπὸ τὸ κάσσαρο καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης μὲ ἀρκετὴν ἀνησυχίαν τοὺς εἶδαν πλησιάζοντας. Νὰ τοὺς διατάξουν νὰ μείνουν στὸ κάσταρο;— ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον;— Νὰ μὴν ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των;— ἀλλὰ μὲ ποῖαν πρόφρασιν;...

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν ἔλαβε τὸν λόγον:

— Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω στὸν βράχον, πλοίαρχε Πάξτων;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ δὲν γινώριζω τί ἦλθαν νὰ κάμουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι...

— Δὲν σας φαίνονται πῶς κυττάζουν τὸν «Γοργόν»;... ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄλβέρτος Λούδεν.

— Ὁχι περισσότερον ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ.

— Μά... ἀστυφύλακες δὲν εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ρογγῆρος Χινσαδαίλ.

— Ὑποθέτω, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Μήπως ζητοῦν τίποτε κακούργους; ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν.

— Κακούργους; διέκοψεν ὁ ναύκληρος.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν. Δὲν το ἀκούσατε καὶ σεις ὅτι οἱ πειρκατοὶ τοῦ «Χαλιφαξ» κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν;

— Πραγματικῶς... ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἀνήξερο παραπάνω ἀπὸ τὸ πρέπον... Δὲν ἐγινώριζαμεν ἔμως ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν.

— Ἡ ἀπόδρασις αὕτη εἶνε γεγονός, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρογγῆρος Χινσαδαίλ· ἐγίνε μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δικασθοῦν αὐτοὶ οἱ κακούργοι...

— Καὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον ἀνέκρηνεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ. Πρέπει νὰ εὐχόμεθα νὰ εὐρῆ ἡ ἀστυνομία γρήγορα τὰ ἴχνη των...

— Καί, ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, νὰ μὴ διαφύγουν πάλιν τὴν τιμωρίαν ποὺ ἀξίζουσιν τὰ φρικτὰ των κακούργηματα...

— Ἀμήν! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Οἱ φόβοι ὁμοῦς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους τόσον δικαίως ἠσθάνθησαν ὁ ἀρχιερατὴς καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν ἤρχισαν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ἀφοῦ ἐστάθμισεν ἕν περίπου τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ, ἡ ἐνωμοτία ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς βαδίζουσα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν οἱ ἀστυφύλακες, καὶ ὁ Κόρτης ἐμυρομύρισε μὲ μεγάλην ἀνακούφισιν:

— Ἐπὶ τέλους... ἀνασάναμε!...

— Μάλιστα! ἐπρόσθεσεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ. Ἀλλὰ, ἂν καὶ μας ἦλθαν οἱ ἀστυφύλακες, ὁ ἄνεμος ὁμοῦς ἔμεινε στὸ διάβολο!... Ἄν δὲν φουρήξῃ πρὶν βραδυάσῃ, πρέπει νὰ φύγουμε μὲ τὸ ρυμούλκιον τὴν νύκτα...

— Καὶ θὰ φύγουμε, δὲν εἶν' ἔτσι, Χάρρη; . . . ἠρώτησεν ὁ Κόρτης. Οἱ βάρκες μας θὰ τραβήξουν τὸ καράβι... Οἱ ἐπιβάτες μας δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ πιάσουν τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ μας βοηθήσουν...

— Β.δεια, διέκοψεν ὁ ναύκληρος, ἀμὰ τὸ ρεῦμα τῆς παλιροῦρας μᾶς ἀνοίξῃ τρία-τέσσαρα μίλια κατὰ τὸ πέλαγος, δὲν θάχουμε τόσο φόβο, ὅσον ἐδῶ...

— Καί, συνεπέραναν ὁ Κόρτης, ἐκεῖ πειὰ θὰ κάμουμε ὅτι μας μένει νὰ κάμουμε...

Τὴν στιγμὴν αὕτην ἠκούσθη μίᾳ κραυγῇ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μας θαλασσοπόρους εἶχε φωνάξῃ. Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς, σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπατῆν, ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο κατὰ τι ποὺ ἔλειεν εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Πτώμα ἀνθρώπου τεθνεώτος! . . . ἀνέκραξεν ὁλος φρικτῶν ὁ Ὁράτιος Πάιτερσων.

Ἡδύνατο νὰ εἶπῃ ἀνθρώπου πνιγμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε μάλιστα κτυπηθῇ

μὲ μαχαίρι πρὶν πέσει στὴν θάλασσαν, διότι τὰ ρούχα του ἦσαν ἀκόμη κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα...

Ἦτο τὸ πτώμα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δολοφονηθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸν «Γοργόν». Εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργούσε νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΑΓΓΑΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΥ

Ἐχετε βεβαίως ὅλοι σας ἀκούσει ὅτι, ἅμα θυμώσῃ ὁ σκαντζόχερας, πετᾷ τ' ἀγκάθια του καὶ βγάζει τὰ μάτια ἐκείνου ποῦ θὰ τον πειράξῃ.

Μοῦ το εἶπαν μιὰ φορὰ καὶ ἐμένα, ἀλλὰ δὲν το ἐπίστευσα. Ἐκαμα ἀμέσως τὸν συλλογισμόν: — Ἄν τον πειράξω ἐγὼ καὶ μου πετάξῃ τὰ ἀγκάθια του, τί θὰ πετάξῃ, ὅταν ἔλθῃ καὶ τον πειράξῃ κανένας ἄλλος; Συμπέρασμα: — Ὁ σκαντζόχερας δὲν εἶνε τόσο κούτσος ὥστε νὰ πετάξῃ τὰ ἀρματὰ του εἰς τὸν πρῶτον ἐχθρόν, καὶ νὰ ἀφοπλισθῇ μόνος του.

Δὲν εἶχα ὁμοῦς καὶ πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητά του συλλογισμοῦ μου. «Ποῖος ξεῦρει, καμμιὰ φορὰ; — εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ἐξυπνα σὰν τὸν Ἀναβίαν...»

Κ' ἔτριξα ἀμέσως ν' ἀνοίξω τὴν μεγάλην Ζωολογίαν μου.

Εἶδα λοιπὸν ἐκεῖ ὅτι καὶ ἄκνθαι τοῦ ἀκανθοχοίρου πίπτουν περιοδικῶς μόναι των, εἰς δὲ τὴν θέσιν των φυτρῶν ἄλλαι, — καὶ αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ κοινῶς ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης των, ἅμα ἔλθῃ εἰς κίνδυνον, τὰς ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον; Εἶδα ὁμοῦς ἀκόμη ὅτι πραγματικῶς του χρησιμεύουν πρὸς ἐπιθεσίαν καὶ ἀμυναν. Ὁ ἀκανθοχοίρος ζαρώνει τὸ δέρμα καὶ τὰς ἀνασηκῶνει σὰν καρφιά, καὶ ἔτσι ὀρμᾷ μὲ τὸ πλευρὸν ἢ ἐπισθοβατῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Δηλαδὴ ἀντιμετωπίζει θαρραλέως τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ μὲ τὰ νῶτα του πάντοτε, καὶ στρήφογυρίζει πάντοτε διὰ νὰ του παρουσιάξῃ τὴν ἀκνθωτὴν ῥαχίν του.

— Πολὺ καλά, θὰ μ' ἐρωτήσετε, καὶ τί χρησιμεύουν ὅλα αὐτὰ ποῦ μας εἶπες, κύριε Ἀναβία;

— Αὐτὰ ἴσως δὲν χρησιμεύουν τίποτε, χρησιμεύουν ὁμοῦς τὰ μεγάλα ἀγκάθια τοῦ ἀκανθοχοίρου διὰ νὰ κάμουν εἰς ἄνθρωποι ὠραίους κονδυλοφόρους. Εἶχα καὶ ἐγὼ κάποτε ἕναν, ἀλλὰ μου ἔσπασε καὶ τον ἐπέταξα, — ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀκανθοχοίρος.

Ο ΑΝΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

— Βοήθησέ με, γρήγορα, νὰ τα μαζέψω, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ καὶ μὲς προφθάσῃ ἐδῶ! — ἐφώναξεν ὁ Κοκκινোসκούφης στὸν σύντροφόν του.

— Ποῖος νὰ μας προφθάσῃ; ἠρώτησεν ὁ Ποντίκαρος.

— Ποῖος ἄλλος; ἡ κόττα! — Ἄν κοτᾶ, ἄς ἔρθῃ... — Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε; ἐφώναξε ὁ Κοκκινোসκούφης θυμωμένος. Ἐλα γρήγορα, μὴ σου κάνω... — Ὁ μὲλ ε τ τ α τὸ κεφάλι! διέκοψεν ὁ πονηρὸς Ποντίκαρος.

Μὲ αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐξεθύμωσε ὁ Κοκκινোসκούφης, ἐνῶ ὁ Ποντίκαρος ἀφίσε κάτω τὸ φανάρι του, καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ἐπιλοιπα αὐτὰ καὶ νὰ τα βάζῃ καὶ αὐτὸς μέσα σὲ καλάθια.

— Καὶ τί ζεστά που εἶνε! εἶπε μὲ χαρὰν μεγάλην. — Ἀπορῶ πῶς δὲν τα ἐπάγωσαν ἀκόμα τὰ κρῦα λογοπαίγνια σου! — Μακάρι νὰ τα ἐπάγοναν! θὰ τρώγαμε τότε αὐτὰ παγωτὰ... —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ κουβέντα ὁμοῦς δὲν ἐμπόδισε τοὺς δύο κλεφτοαυγούλαδες νὰ γेमίσουν γρήγορα-γρήγορα τὸ καλάθι των. Ὁ Κοκκινোসκούφης το ἐσήκωσε καὶ το ἔβαλε προσεκτικὰ στὴν πλάτη του.

— Τώρα, δρόμο γιὰ τὸ σπίτι! εἶπε κατευχαριστημένος, διότι εἶχεν ἐπιτύχῃ ἢ ἐκστρατεία του.

— Πρόσεχε! τῷ εἶπε σοβαρὰ πλέον ὁ Ποντίκαρος. Τὸ νοῦ σου μὴν τα χτυπήσῃς σὲ τὰ βάνια. Πρόσεχε τὴ σκάλα!

— Ἐννοία σου! μὴ σε μέλη! ἀπεκρίθη ὁ Κοκκινোসκούφης.

Καὶ ἐπροχώρησε καμνωμένος μέσα στὴν... καμάρᾳ.

— Καὶ πῶς θὰ τα κάμουμε; βρυστά, ὁμῆλττα ἢ μάτι; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Ποντίκαρος.

— Μάτι τὴ γανητὰ μὲ τὸ τυρὶ πευ κλέψαμε χθὲς τὸ βράδυ. — Λοιπὸν, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴν τα ρίξῃς καὶ τα σπάσῃς! Τὴν στιγμὴν αὕτην ὁ Κοκκινোসκούφης ἔβαλε τὸ πόδι του εἰς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι τῆς ἀνεμόσκαλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. Φαντασθῆτε! νὰ εἶσθε φορτωμένοι μὲ αὐγά, καὶ ν' ἀκούσετε δίπλα σας τέτοια ἄνοστα λόγια. Σᾶς πιάνουν τὰ νεῦρά σας, καὶ γάνετε ἀμέσως... καὶ τ' αὐγά καὶ τὰ καλάθια.

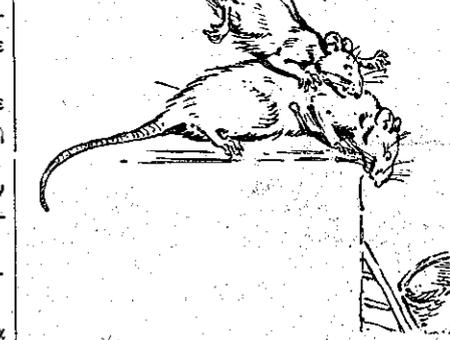
Ἔτσι τα ἔχασε καὶ ὁ Κοκκινোসκούφης. Ἡ μᾶλλον, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ παρ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μαζὶ μὲ τὰ καλάθια. Τὸ καλάθι ἀνοίξε, τὰ αὐγά ἐκυλίσθησαν ἔξω καὶ ἔσπασάν, καὶ ὁ Κοκκινোসκούφης ἐμέτρησε, ὄχι τὰ σπασμένα αὐγά, ἀλλὰ... μὲ τὴν πλάτη του τὸ πάτωμα.

Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἀκούσε τὸν κρότον ἢ κυρὰ - Κλώσσα, καὶ ἔτριξε βιαστικῶς. — Κά! κά! κά! ἐφώναξε.

Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἄφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκινোসκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ

γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κύττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐγά!

Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περὶεργον θέαμα.

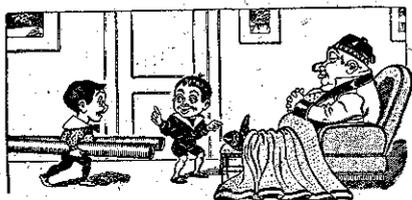

Ἄλλὰ τί εἶδον, θὰ σᾶς το πῶ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον, καὶ τελειοποιεμεν. (Ἐπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΙΝ

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΙ

ΓΙΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΕΞ

Ο θεός κοιμάται εις την πολυθρόναν, και τα δύο διαβολάκια, οι μικροί ανεψιοί του, σοφίζονται να του κάμουν εν άστεϊ

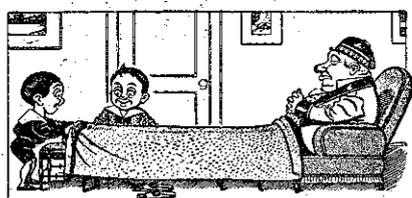
— Σιγά-σιγά, λέγει ο Κοσιτή προς τον Παυλόν, ο οποίος φέρει τους σωλήνας τής θερμάστρας: — να μὴν ξυπνήσῃ.

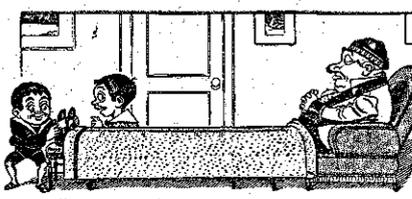
— Έκει τὸ σκαμνάνι... καλὰ εἶνε... Τόσο μάκρος εἶνε ἀρκετό.

— Έτσι! ἴσια-ἴσια!

— Τὸ σκέπασμα πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ἀκρῆ... Τράβα τὸ ἀκόμη... Σιγά!

— Νὰ βάλουμε τώρα καὶ τῆς παντοῦφρας... ἔτσι... θὰ εἶνε σὰν ἀληθινός.

Τὰ διαβολάκια ἀκούουν ἔκθαρα τὰ βήματα τῆς θεῆας καὶ κρύβονται. — Παναγία μου!... ξεφανίζει ἡ θεῆα. Τ' εἶνε τοῦτο τὸ κακό; Ἀπο τὰς φωνὰς ξυπνᾷ ἔντρομος ὁ θεός, καὶ βλέπετε πῶς τῆ φρικῆς του, ὅταν εἶδεν... ἐκείνη τὰ πόδια!

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 116)

«Όταν συνήλθα λιγάκι, ὁ Παῦλος εἶχε στρωθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐγραφε, καὶ ἐγὼ ἠμπόρεσα νὰ τον κυττάξω προσεκτικὰ παρετήρησα διὴ ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐφαίνετο κουρασμένος παρετήρησα ἐπίσης διὰ τὰ ρούχα του, ἂν καὶ καθαρὰ καὶ ἐπιμελῶς βουρτσισμένα, ἦσαν ἀρκετὰ τριμμένα, καὶ διὰ τὰ σιβάκια του, ἂν καὶ καλὰ γυαλισμένα, εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σκάζουν εἰς ἕνα-δύο μέρη.

«— Πῶς παραμελεῖ τὸν ἑαυτὸν του πρὸς χάριν μου! ἐσκέφθην. Ἐπροτίμησε νὰ στερηθῆ αὐτός, νὰ μὴν κάμῃ τὰ πράγματα ποῦ εἶχεν ἀνάγκην, παρὰ νὰ μου στερήσῃ τὴν εὐχαριστήσιν, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε διὰ τὰ εἶχα ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταξειδί μου στὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἐστοίχισεν ὄχι ὀλίγα αὐτὸ τὸ ταξειδί! Πόσον ἔνοχος εἶμαι, διότι ἐπρόσθεσα καὶ ἄλλο βάρος ἐπάνω του διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐλλειπήν ματαιοδοξίαν μου!

« Ἐκείνο τὸ βράδυ, δὲν ἐκοιμήθην παρὰ ἀφοῦ ἔχουσα πάλιν δάκρυα πικρά. « Ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι ἐπλησίαζε ἡ φοικτὴ ἡμέρα τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ὀμιλήσω.

« Ἐνα μεσημέρι, ἐκαθίσασα με φάμε, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγὼ εἶχα σφίξῃ τὴν καρδιά μου ἀπαισιωμένη νὰ τα ὁμολογήσω ὅλα, ὅταν ἡ Κονδύλω ἔφερε ἕνα γράμμα εἰς τὸν Παῦλον.

Τὸ ἀνοιξῆς, καὶ ἀμέσως ζωηρὰ σιγῆν ἤνοιξε, ἐξωγραφίσθη εἰς τὴν μορφήν του ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του καὶ το ἔφερε εἰς τὸ μέτωπόν του, σὰν νὰ του ἐπόνεσε τὸ κεφάλι του.

«— Τί εἶνε, Παυλέ μου; ἐφώνηξα ἀμέσως.

«— Τίποτε, τίποτε, παιδί μου, εἶπε με κάποιαν δυσκολίαν τίποτε τούλαχιστον ποῦ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ.

« Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως κοντὰ του τὸν ἐθερμπαρακάλεσα νὰ μου εἰπῆ τί εἶχε καὶ τον ἔβασάνιζε ἔτσι.

« Ἐπίασε τὸ πρόσωπόν μου καὶ με τὰ δύο χεῖρα του καὶ μ' ἐκύτταξε σοβαρὰ-σοβαρὰ μέσα στὰ μάτια.

«— Θέλεις νὰ σου μιλήσω σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη; μοῦ εἶπε· μίθε λοιπὸν διὰ αὐτὸ τὸ γράμμα μ' ἔβαλε εἰς μεγάλην στενοχωρίαν. Ἐχω νὰ πληρώσω ἕνα συναλλάγμα τὴν ἐρχομένην εβδομάδα ἐλογάριαζα διὰ τὰ εἰσπράττα ἕνα ποσὸν ποῦ ἔκαμνε νὰ λάβω αὐτὰς τὲς ἡμέρας, καὶ ὁ ἀνθρωπὸς ποῦ μοῦ τὸ ὀφείλει μοῦ γράφει διὰ δὲν εὐκολύνεται καθόλου νὰ μ' ἐξοφλήσῃ, — αὐτὸ εἶνε. Αὐτὴ ἡ εἰδήσις μ' ἔκαμνε στὴν ἀρχὴν πολὺ νὰ στενοχωρηθῶ ὅτι κυττάξω ὅμως τί εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ...»

« Ἐπίασε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, καὶ, μολὲς ἤρθε καιρὸν, ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ το εἰπῶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ τον ἔδλεπα; Κεραυνὸς θὰ του ἤρχετο μ' ἐκείνην τὸν λογαριασμὸν! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τον εἰδοποιήσω... Καὶ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος. « Ἐξ ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμέρας ἐπέρασεν, καὶ ἐγὼ μιλιὰ! Ἐπειτα ἦλθεν ἡ παραμονὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λογαριασμὸς θὰ ἔφθανε. Μὲ εἶχε πιάσει πυρετὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ εἰπῶ ὅ, τι εἶχα νὰ εἰπῶ. « Ὁ Παῦλος, ὅπως πάντοτε, ἔλειπε ἔξω ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἦτον ἀργά, καὶ ἔβρεχε ὅταν ἤκουσα τὰ βήματά του. Ἐβούτηξα τὸν προσώπὸ μου εἰς τὴν λεκάνην μου, διώρθωσα λίγο τὰ μαλλιά μου καὶ κατέβηκα. « Ὁ Παῦλος εἶχε καθῆσθαι κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ ἐκύτταζε τὴ φωτιά με ὕψος πολὺ σκεπτικόν. «— Ἐλα, λοιπὸν, ἀδελφοῦλα μου! ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ σένα, μοῦ εἶπε με τὸν φιλόστοργον τόνον του, ἐνῶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν του τὸ σύννεφο τῆς στενοχωρίας του. «— Ὡ! Παυλέ μου! ἐφώνηξα ἐγὼ, καὶ ὠρμησα καὶ ἔπασα καὶ ἐμαζεύθηκα μέσα στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ κρυφθῶ, ἄρισέ με νὰ σοῦ τα πῶ ὅλα. Δέν σου ζητῶ νὰ με συγχωρήσῃς· θέλω μόνον νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ...»

«— Νὰ μοῦ τα πῆς ὅλα! νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆς! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος. Τί λοιπὸν, ἀδελφοῦλα μου; « Τότε, με ἄφθονα δάκρυα καὶ με φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὰ κλάμματα, τοῦ διηγήθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κιτρίνου φορέματος καὶ τῆς ματαιοδοξίας μου, τοῦ εἶπα τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τὴν λύπην μου. « Ὁταν ἐτελείωσα, ὁ Παῦλος ἐκύτταζε ἀκόμη στὴ φωτιά, ἐνῶ ἐγὼ με χαμηλωμένα τὰ μάτια, με τὴν καρδιά μου γεμάτη ἀπὸ λύπην καὶ μετάνοιαν, ἐπερίμενα νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν του. Ἐκείνος ἐσιωποῦσε...»

«— Σοῦ φέρνω ἕνα γράμμα ποῦ ἦλθε με τὸ ταχυδρομεῖον γιὰ σένα, μοῦ εἶπε καὶ μοῦ τὸ ἐνεχειρίσῃς. « Ἐτρεμα ὄλη, ὅταν το ἐπῆρα· καὶ ἐνῶ το ἐκρατοῦσα στὸ χεῖρ μου χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σπᾶσω τὰς σφραγίδας του, (ξεῦρετε, τότε δὲν εἶχον φακέλλους καὶ ἐσφράγιζαν τὰ γράμματα με βουλοκέρι... τὸ γράμμα ἐκείνο μάλιστα εἶχε πέντε σφραγίδας), — ὁ Παῦλος μοῦ εἶπε: «— Γιατί λοιπὸν δὲν τὸ ἀνοίγεις; « Τὸ ἀνοίξα, καὶ ἐπέσε ἀπὸ μέσα ἕνα χρωματιστὸ χαρτί. Ἐσκυφα νὰ το σηκώσω ἦτον ἕνα πεντακοσάριο τῆς Ἑθιικῆς Τραπεζῆς...»

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

« Ἀπὸ τὸ χαμόγελό του ἐκατάλαβα ὅτι ἐγγώριζε τί μοῦ ἔγραφαν. « Τὸ γράμμα ἦτον ἀπὸ τὴν Σύρον καὶ ἔλεγε: « Φιλτάτη μου Ἄννα, ἀκούω πολλοὺς κηπαίους διὰ σὲ ἀπὸ ἔσους σε γνωρίζουν, καὶ εἶμαι πεπεισμένη διὰ εἰσακτεῖν ἡ ἀδελφὸς σου εἶνε κατενθουσιασμένος, ἵδιότι ἔσο μεγαλὸν εἶνε καλὴ νοικοκυρά, εἰκονόμος, μετριοφρων, διότι ἵδεν ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ μάταια κἔξοδα. Σοῦ ἐσωκλείω λοιπὸν ἕνα μικρὸν κἔξοδον, καὶ σοῦ στέλω τὴν εὐχὴν μου. » Ἡ νοινά σου...»

« Ἐπειτα πάλιν εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ Παύλου. «— Ὡ! καλὴ μου ἀδελφοῦλα, μοῦ εἶπεν ἐκείνος, ἐγὼ μ' ἐσφιγγε με τρυφερὰν ἀγάπην ἐπάνω στὸ στήθος σου, σοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ τιμωρία; « Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ κιτρίνου φορέματος.»

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ»

ME ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ [ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

Ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ μικρὸν καφενεδάκι τῆς Καστέλλας τοῦ Πειραιῶς, — ὅπου τὸ καλοκαίρι «δίδονται καὶ παγωτά», — ἦτο καθισμένος στὴν λιακάδα καὶ ἐρροφοῦσε τὸν ναργιλὲ τοῦ ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ὁ συνταξιούχος ναυτικός, μετὰ τὰ μεγάλα ἄσπρα γένια.

Μὲ τὸ νὰ πίνῃ ὅμως τὸν ναργιλὲ του, δὲν σημαίνει ὅτι ἄφινε εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τὰ χεῖρ του. Ἐδῖνε τὸ τελευταῖο χεῖρ εἰς ἕνα μικρὸν καρδάκι ποῦ εἶχε φτιάσῃ καὶ ἀρματώσῃ ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τὸ καρδάκι, — τὸ ἐννοήσατε, ὑποθέτω, — δὲν ἦτο μακρύτερον ἀπὸ μὴ πηχυμὴ, καὶ ἦτο προωρισμένο νὰ χαρισθῇ εἰς κάποιον παιδάκι.

Ὁ μπάρμπα Μανώλης ἔβαζε γύρω-γύρω εἰς τὸ καρδάκι ἄσπρα καὶ μαῦρα τετραγωνάκια, — τῆς μ π ο υ κ α π ὀ ρ τ ε ε δηλαδή. « Νὰ το! ἐτελείωσε! ἐμουρμούρισε, ἐνῶ το ἐσήκωνε ψηλὰ καὶ το ἐκαμάρονε. Ἐπίπλω πῶς θὰ μείνῃ εὐχαριστημένο τὸ καλὸ μου τὸ ἀγόρι...»

« Ὡ! τί εὐμορφο καρδί! ἐφώνηξε τότε ἕνα ἀγοράκι μετὰ ναυτικὰ, ποῦ εἶχε πλησιάσει σιγά-σιγά κοντὰ στὸ γέρο. «— Βλέπεις; γιὰ σένα τὸ ἐσκάρωσα! εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, εὐχαριστήμενος διότι ἄρесе τὸ ἔργον του εἰς τὸν μικρὸν φίλον του. « Καὶ... θὰ τρέχῃ τὸ καρδί γρήγορα στὸ νερὸ; τὸν ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι.

— Βέβαια! ἀπήντησε σοβαρὰ σοβαρὰ ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἄν κοιτᾷ, ἄς μὴν τρέχῃ!... Εἶνε ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο σὰν τὴν « Ὠραία Σαρδέλλα» — τὸ ὠραιότερο καρδάκι, μπάρμο-μπέστια δηλαδή, ποῦ εἶδα στὴ ζωὴ μου ν' ἀρμενίζῃ στὰ γαλανὰ νερά. « Καὶ... ἐναυάγησε καμμὶ φορὰ ἡ « Ὠραία Σαρδέλλα»; ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι, ποῦ ἐτρελλαινετο ν' ἀκούῃ ναυτικὰς ἱστορίας μετὰ ναυάγια. « Μία φορὰ μόνον; ἀπήντησε ὁ γέρο θλασσινός. Ἐκανε σὰν λυσσασμένη, ἄμα ἔβλεπε ξέρον... ἔτρεχε νὰ πῆσῃ ἐπάνω της, καὶ νὰ πλαγιάσῃ μετὰ

καὶ δὲν εἶχε εἰς τὸς διαταγὰς του οὔτε μισὸν παραμάγερα, — καὶ ὁ ὑποναύκληρος, δηλαδή ἐγὼ, καὶ ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἀνθρωποφάγων;... Διάβασε σαράντα φορές τὸν «Ροβινσώνα» σου καὶ ἄλλες τόσες φορές τὸν «Δεκαπενταετὴ Πλοιαρχόν» σου — καὶ ἂν το εὔρησ, νὰ μὴ με πῆς μπάρμπα-Μανώλη. « Ἐλα λοιπὸν, μπάρμπα-Μανώλη, πῆς μου αὐτὴ τὴν ἱστορία! «— Ὅθ σού την πῶ· ἔχεις ὅμως καιρὸ νὰ μ' ἀκούσῃς; Εἶνε μεγάλη ἱστορία, καὶ δὲν μ' ἄρῃσει νὰ τὴν κόψω στὴ μέση, πρὶν ἀνοίξω τὰ πανιά μου... «— Ἦμπορῶ, Μπάρμπα-Μανώλη, νὰ

« Μὰς ἔβαλαν νὰ καθήσωμε πλάτη με πλάτη. » (Σελ. 126, στήλ. 6'.)

μπάντα. Καί, ξέρεις, παιδί μου, εἶνε ἕνα σωρὸ ξέρες με κοράλια, κόκκινα καὶ παρδαλά, στὸν Ὠκεανόν. Καμμιά εἰκοσαρία φορές τὴν ἐξεκαθήσαμε ἄλλα ἦτον ἀποφασισμένη νὰ ναυαγήσῃ ἡ κατεργάρα, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆγε ἐπὶ τέλους καὶ ἔγινε κομμάτια στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας.

— Στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας! εἶπε τὸ ἀγοράκι σκασμένο στὰ γέλια. Ἡ Γεωγραφία δὲν τα ἔχει αὐτὰ τὰ νησιά, καλὲ! « Διότι εἶνε μικρὴ ἡ Γεωγραφία σου, καὶ αὐτὰς ποῦ τὴν ἔγραφε δὲν ξέρει τί του γίνεταί. Ἐρώτα καὶ ἐμένα, ποῦ πῆγα, καὶ ἐναυάγησα μάλιστα σ' ἐκεῖνα τὰ νησιά! Ὁ χάρτης ποῦ εἶνε σχεδιασμένος ἀπὸ τὸ ναυρχεῖον τῆς Ἀγγλίας, τὰ λέγει μάλιστα νησιά τῆς Τσαί-Κού-Λάττας, ἐγὼ ὅμως τα λέγω συντόμως νησιά τῆς Τσοκολάτας, γιὰ νὰ μὴ χάσομερῶ...» Ὁ καιρὸς εἶνε χρημὰς, λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ, παιδί μου. Τὸ ζήτημα εἶνε: πῶς ἐκάμαμε ὁ ἀρχιμάγερας, — τὸν λέγαμε ἀρχιμάγερα, ἂν

μείνω ἐδῶ μὴ ὅρα ἡ μαμιά μου το εἶπε. « Κάθης λοιπὸν στὴν καρέκλα, ἀνοίξε τὸ στόμα σου νὰ φᾶς ἕνα Συριανὸν λουκουμάκι, ἀνοίξε καὶ τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσῃς καλὰ τὴν ἱστορία μου.

« Ὅπως λοιπὸν σου ἔλεγα, — ἐξηκολούθησεν ὁ γέρο-ναυτικός, ἀφοῦ ἔδηξε διὰ νὰ καθάρσῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἐτράβηξε μὴ ρουφηξία ἀπὸ τὸν ναργιλὲ του, — ἡ « Ὠραία Σαρδέλλα» ἐσοφίσθηκε νὰ πάγῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ εἰς τὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας, ποῦ εἶνε στὴν Ὠκεανίαν. Ἐγὼ ἐταξείδευα τότε πρῶτη φορὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἤμουν ὅμως πρῶτης τάξεως θαλασσινός. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ Ὀλλανδέζος καπετάνιος τῆς « Ὠραίας Σαρδέλλας» εἶχε ξυρισμένο τὸ μουστάκι του σὰν ναύαρχος, ἐξόρῃσα καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ ἄφισα μόνον τὰ γένεια, — σὰν ὑποναύαρχος... Τί ὑποναύκληρος, τί ὑποναύαρχος! εἶπα ἀπομέσα μου, καὶ οἱ δύο ἔχουν ἴπ π ο ν...»

« Χά! χά! χά! διέκοψεν ὁ μικρὸς ἀκρατής. Δέν εἶνε ἴπ π ο ς, εἶνε ὑπὸ

ἀπαράδεκτον κτύπησε τὸν Ὀδηγὸν νὰ ἰδῆς πότε καὶ πῶς ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσεύειν.) Μικρὸν Βολιόπαιον (Α. Φ. Δ.) Ἀνατέλλουσα Ἡλιος (Α. Γ. Γ.) Ἑλληρικὸν Λάβαρον (Ψ. Γ. Ω. φράσι τὰ λέγεις μόνον ἐκ παρακαλῶ νὰ γράφῃς καθαρώτερα) καὶ Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης (Α. Μ. Α. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ γταλαξῶν: τὸ Ταπεινὸ Γιοσεμί μετὰ τὴν Ἀνεμώδη τὸν Βουνοῦ, Ἀεράκι τὸν Πηλίου, Νύμφη τῶν Τερπῶν, Νηπιήν Ρομφαίαν καὶ Ὀρειοπόλον Ψυχῆν—ὁ Μερελίκ μετὰ τὴν Θεομένην Βροχίην—τὸ Χαριτωμένον Ἀγγελόιδι μετὰ τὸν Κοινοῦραθεμιμένον, Ἀμαρυνίδα, Μυροδόλον Χαραυγῆν καὶ Νύμφη τὸν Σηκοῦνα—ὁ Λιακὸς Ἀνεμος μετὰ τὴν Ὀρειοπόλον Ψυχῆν, Λιακὸν Φάρον, Ζαπτιδα, Παιδικὴν Χαράν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης—ἡ Γλωσσόκοπινα μετὰ τὴν Μέρφίδα, Σκόνην τὸν Ἀθῆνῶν καὶ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλορίας—ὁ Χειμωνιάτικος Ἡλιος μετὰ τὸν Τσίρον, Ὀδηγότῃν, Χειμωνιάτικον Ἀστέρα, Ἀστέρα τὸν Βέγα καὶ Μιμητῆν τὸν Σανταρόζα—ἡ Ἀκακία μετὰ τὸ Ταπεινὸ Γιοσεμί, Δίχρωον Φούδιον, Ἀγρὸ Περυστέρα, Κρόταλον καὶ Παιδικὴν Χαράν—ὁ Βρόχων μετὰ τὸν Κεντρί, Λόρδον Κίτσειον, Μυροδόλον Χαραυγῆν, Ἀταθῖον Ρόδου καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρῆμῳ—τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς μετὰ τὴν Χρυσόφορον Φλέβα, Λέοντα τῆς Νεμέας, Ἴον, Ἑλληνοπαίδα καὶ Μικ Δούγκαν—ἡ Πρὸ τῶν Ἀγγέλων μετὰ τὸν Πάγγρον τὸν Ἀίρελ, Ἀστέρτα τὸν Ὀραίου καὶ Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης—ὁ Σθερελαΐδας μετὰ τὴν Μικρὸν Βολιόπαιον, Ἡλιακὴν Ἀκτίνα, Ζαπτιδα, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων καὶ Δωρίδα Παρθένον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πρωκίην Καλόβην (εἶδες βέβαια εἰς σοὺ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον κτλ.) Ταπεινὸ Γιοσεμί ([ΕΕ] τοῦ ὁποίου συνεισώθησαν πάντιν—ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, — τρεῖς ἔκτενεῖς ἐπιστολαί, καὶ εἰς ποίαν νὰ πρωταπαντήσω;) Μερελίκ (κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία, εἰ αὐτὸ ἦτο συκοφαντία: εἶνε ἀδύνακον νὰ παραμελήσῃ τὰς σπουδὰς τοῦ νέου ἔχον συναίσθησιν τὸν καθηκόντων του καὶ τῆς ἀποστολῆς του.) Προμηθεὶς Δεσμώτην (ἔστειλα.) Ἀφροδίτην τὸν Λυκανυχοῦ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῆν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις: ἡ ἀπάντησις του διὰ τῆς 16ην Κυριακῆν, μὴ ἦθε πρώτη-πρώτη.) Αἰμίλιον Βαϊάντην (χαίρω πού σου ἀρέσουν τὰ διηγήματά μου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ποιηματάκι.) Ἀρῶν τὸν Κάμπου (ἔστειλα: τί χαρὴ ἂν πραγματοποιηθῆ αὐτὸ πού μου γράφεις.) Περσέα, Ἀπόγονον τὸν Πύρρον ([Ε] ἔστειλα τὸν 21ον τόμον: σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ καὶ χαριτωμένα μου γράφεις.) Ἀθεοφόρον Μάϊον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολῆν καὶ τὴν μεταφραστικὴν ποιήματος: διετυχῶς, δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχὴν ἔργα συνδρομητῶν μου: χαίρω πού σου ἤρσαε τόσον τὸ διπλοῦν φιλλάδιον.) Πρὸ τῶν Ἀγγέλων (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ.) Χειμωνιάτικον Ἀστέρα, Κίτρινην Μάσκαν (πού ἤρσαε νὰ πάρῃ τὸ Σῆμα «δίδει ἤθελε νὰ ἐτοιμομύση μὴν τῆς τὰ χρήματα, διὰ νὰ ἔχη τοῦτο μεγαλητέραν δι' αὐτὴν ἀξίαν» ἔ. πῶς τῆς ἐπέμψῃ;) Χαριτωμένον Ἀγγελόιδι, Λιακὸν Ἀνεμον, Παναγῆν Ἀδωνοστάτον, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς ([ΕΕ] εἰ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν 16' Κυριακῆν ὠραίαταται: εὐγε!) Μαρίας Χρυσοφίδου (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου.) Ζδ-Ζδ (ἀδύνατον! πού καιρὸς διὰ τοιαύτην ἐργασίαν: μόλις καὶ μετὰ βίας θά τὴν κάμω ὅταν θά πρὸκειται νὰ δημοσιεύω τὰ ποτελέσματα.) Βεατριχίην (ἔχω, ἀλλ' ὀλίγους: τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας εἶνε μέγα!) Πρὸ τῶν Ἀγγέλων ([Ε] διὰ

τὴν ὥραν ἐπιστολῆν περὶ τοῦ Πάσχα κτλ.) Βρόχωνα (ἔμε καὶ ἐντελὸς ἀκριβῆ: δίδει ἡ ὀρθογραφία δὲν τρεῖται: Ζάκυνθος: Ὑάκειθος) Ἀκακίαν ([Ε] νὰ σου ζήσῃ ἡ μικροῦλα ἀνεψιά: τί σεβαστὸς θεὸς καὶ... τὸ Κοπτερὸν Σπαθί!) Βοσκοπόλον τὸν Αἰμου (ἔστειλα, [Ε] τί χαριτωμένη ἐπιστολή!) Ἐργατικὸν Μίσημα ([ΕΕ] χαίρω πού σου ἤρσαε τόσον εἰ τόμοι: εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ γαγιώσω τὰς καθαρογραμμένας καὶ γλαφυρὰς ἐπιστολάς σου.) Ὀρειον Θεομένης Νυκτὸς (ἔχει καλῶς.) Φωτογράφον τὸν Ἐδίσσον, Πρίγκιπα τὸν Μαργαρά (πού φαίνεται εἰς μου γράφει ὠραία πράγματα διὰ τὸ Σῆμα: ἀλλ' ἐβράχῃ τὰ γράμματά μου καὶ ἀπλωσε τὸ μελάνι καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω σχεδὸν τίποτε.) Μακρολαίμην (ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ μου γράφει κατενοουσιασμένως) Χειμωνιάτικον Ἡλιον (βεβαίως, εἶνε μέγα κατὰβρωμα αὐτὸ πού ἔκαμεις, καὶ πρέπει νὰ καυχῶσαι.) Ἑλληνοπαίδα (ἔς ἐλλίσω λοιπὸν εἰ τὸ καλοκαίρι θά εἶσαι τακτικώτερος: [ΕΕ] διὰ τοὺς ὠραίους στίχους.) Μανδραγοράγον, Ἀλιέα τὸν Κρανωδάντζο (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις καὶ δι' ὅσα κάμεις.) Παπαμαλέκον (δὲν σου ἔφρασε ἡ μιά πρωταπριλιά, ἐπρόσθεσε καὶ τὴν ἄλλην...) Ἐρημιτίδα (κατενοουσιασμένως μετὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον καὶ μετὰ τὸ Σῆμα) καὶ διειρητῆται πόσους θά γνωρίσῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅταν θά περῶσῃ ἀπὸ τῆς Ἀθήνας διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα.) Ἐρυθρὸν Προσωπίον, Ἀστέρτα Ὀυρανὸν (τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς τὴν εἶχες ἀνυπόγραφην καὶ ἂν δὲν τὸ ἔλενα νὰ σημειώσω τὸ ψευδώνυμόν σου, τί θά ἐπάθαινες; βλέπεις εἰς παντὸ καὶ πάντοτε χρειάζεται προσοχή.) Ἀρμονίαν τὸν Κόσμου (ἔστειλα.) Ὑδρα (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάρθωμα: [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἀσπλάσῃ) Κερίαν Τρίγχι-Τράγκα (δὲσαι σὺ εἰς θεὸς, πού μ' ἐθυμώθησεν μίαν φοράν! εἰπέ εἰς τὸν Ἀντώνιον, εἰς πού εὐχαριστῶς τὸν δέχομαι, ὅρκει νὰ συμμορῶσῃ μετὰ τὸν Ὀδηγόν.) Ζαπτιδα (πού μου περιγράφει θαυμάσια τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὸ Ἀ Βραβεῖον) εὐχομαι διλοφύχως νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ πατέρας τῆς) Γλωσσόκοπινα (πού μου γράφεις, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, καὶ ἐφήρμοσε τὴν συμβουλήν σου κ. Φαίδωνος εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀπομιμήσεων: χαριστίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς.) Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον (χαίρω πολὺ ἔχιντες καλὰ ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷ, δὲν εἶνε συνδρομητρία: ἔχεις ἀσπασμούς ὑπ' ὄνομα;) Ὀδηγοῖτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἀπριλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἰ λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Πνεύματι εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
163. Λεξιγραφίος.
Ἐνας ἤσως τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐκ θυμύτων, ὦ λυταί, Ἀπὸ πρὸς τὸν καὶ νῆσον ἐγεννήθη... μ' ἐνοεῖτε;
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσκούου Λιδόρας Νυκτὸς 164. Στοιχειώγραφος.
Μετὰ κεφάλι σὲ κεφάλια
Θά με ἰδῆς τὰ γνωστικά
Ἄλλ' ἀέφαλον, εἰς ὄλα,
Καὶ μεγάλα καὶ μικρά.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Χαροῦμινος Καρδοῦλας 165. Μεταγραμματισμὸς.
Λᾶ μου βράζει
Νῆ μου βράζει
Κ' ἀπὸ σχῆμα σὴ στιγμή
Θ' φαγῆν ἕνα πουλί.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βεράωνος 166. Κερυρωμένον Κυβόλεξον.
1.— Ὁ Ἀδών εἶνε ποταμὸς.

2.— Τὰ Μετέωρα εἶνε ὄρη
9.— Τὸν ἦλιον λέγουσι μύδρον εἶνε διάκρυρον.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κίπ. ντ' Ὀμειρα 167. Παίγνιον.
Ἑλλη. Ἐπέεση, Ἰωάννης, Κωνσταντῖνος, Λεωνίδα, Μαρία, Νικολαός.
Μετὰ τὰ ἀρχικά τῶν ὀνομάτων τούτων, σχηματίσατε τὸ ὄνομα χριστιανοῦ Ἀυτοκράτορος.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μεγαλοκρατοῦς Φύσιος 168—172. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχηματίσων ἄλλας τῶσας:
ἄλλος, πλεω, ἄρα, ὄρος, ὄς.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀρμονικῆς Ἐποικρατίας 173. Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον ὀπωροφόρον.
1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Δημητριακόν. 3, Διάσμος ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος. 4, Φυτὸν ὑδρέβιον. 5, Ὄρος τῆς Κρήτης. 6, Ἰχθύς.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φρονίμου 174. Φωνηεντολόγιον.
ργγ - ὄν - νδς - ργ - δ - τ - νδς
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μακρολαίμου 175. Γρῆφος.
ἦρτε ττετε ττετε
Ἦλον κί + γραφ ττε τ χρηστῶν.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πρωκίης τοῦ Ζαφίρου
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8
83. Ἐγχερίδιον (ἐν, χείρ, ἴδιον).— 84. Μίλιον Χίλων.— 85. Χάρις-ρχίς.
86. Μ Α Σ 87—88.1, Ὁ ῥόμβος
Α Ρ Ι 2, ὁ Ζυγός.— 89.
Ρ Ι Μ Πάστα (πού ΠΑΣ,
Π Α Ρ Α Ο Σ ΤΑκη; . .) — 90.
Α Δ Θ Τῆ ἀγαλλαγῆ διὰ
Α Ν Ω τοῦ Ο: Μόνος, Ἰ-
Σ Η Ν Στές, Νῆσος, Ὀ-
ραῖος, Στύλος = ΜΙΝΩΣ.— 91. Δις ἑξαμαρ-
τεῖν οὐκ ἀνόρος σοροῦ — 92. Ὁ Ἰσοκράτης
ἦτο ρήτωρ. (οἱ εἰς ο-κράτη-οίτρο-ριτο-ρ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λῆξις ληπτα 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μὲς ληπτα 5 μόνον Ἑλληνογενεῖς ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀγγελοῦται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]
Ἀναλλάσσω εἰκονογραφήματα δελτάρια πανταχόθεν.— Γεώργιος Δ. Ἰατρίδης, (Δ, 40)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς φρ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσόν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 3.— Χρυσόδετος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὃν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 7.— Χρυσόδετος φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἀπριλίου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: ληπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς: Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐτος 26.— Ἀριθ. 17

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

[ΥΠΟ ΡΟΥΛΑΡΑ ΚΙΠΑΙΚΗ]
[Ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τοὺς σημερινούς: Ἀγγλοῦς συγγραφεὶς καὶ ποιητής, ὁ Ρούδουκρ Κίπλινγκ, δὲν γράφει μόνον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς: Ἐνας τόμος του ἐπιγράφεται ἁπλοῦς-δὰ-ἱστορίαι, — καὶ εἶνε διὰ τὰ τόσα-δὰ, ἀλλὰ συγχρότως καὶ διὰ τὰ τόσσα-μεγὰλα παιδιὰ. Μίαν ἀπὸ αὐτὰς (διότι δυστυχῶς αἱ ἄλλαι, ἐντελὸς ἀγγλικά, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνοσηθῶν εὐκόλῃ ἀπὸ τὰ Ἑλληνοπούλα), δημοσιεύομεν ἀπὸ σήμερον με εἰκόνας σχεδιασμένας ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως.]
Τὰ περσάκια καὶ πολὺ μακρυνὰ χρόνις, ὁ Ἑλέφας, ὁ πολυχρησιμώτερον μου Πατάκι, δὲν εἶχε προδοσίδα. Ἐῖχε μονάχα μίαν μαυροειδερῆ χοντρουλή μύτη, μεγάλη σὲ στιβάδι, πού μπορούτε καὶ τὴν ἐλυγυτε ἀπὸ τῆς μιάς μεριάς στὴν ἄλλη, μὰ δὲν μπορούτε καὶ νὰ πιάνῃ πράγματα μ' αὐτή. Ἦταν ὅμως ἕνας Ἑλέφας; — ἕνας μικρός Ἑλέφας — ἕνα Ἑλεφαντόπουλο—πού ἦταν γεμάτο μετὰ πλῆστον περγιέργειαν, καὶ αὐτὸ θά πῆ πῶς ἔκαμνε παρατολῆς ἐρωτήσεις. Καὶ ἐξέσσε στὴν Ἀφρικῆν, κ' ἐγέμισε ὅλη τὴν Ἀφρικῆν μετὰ τὴν ἀπληστον περγιέργειαν του. Ἐρώτησε τὴν ἀψηλὴ θεία του, τὴν Στρουθοκμήλην, γιατί τὰ φτερά της οὐρᾶς τῆς ἐφύτρωναν κ' ἐμεγάλωναν ἔτσι-δὰ, κ' ἡ ἀψηλὴ θεία του, ἡ Στρουθοκαμήλη, τὸ ἔδειρε μετὰ τὴ σκληρῆ-σκληρῆ νυχάρι τῆς. Ἐρώτησε τὸν ἀψηλὸ θείῳ του, τὸν Καμηλοπάρδαλο, γιατί ἔκαμνε τὸ περὶ του βούλεσ-βούλες, καὶ ὁ ἀψηλὸς θείῳ του, ὁ Καμηλοπάρδαλος, τὸ ἔδειρε μετὰ τὴ σκληρῆ-σκληρῆ νυχάρι του. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μετὰ πλῆστον περγιέργειαν! Ἐρώτησε τὴ χοντρή θεία του, τὴν Ἴπποποτάμην, γιατί τὰ μάτια τῆς ἦσαν κόκκινα, καὶ ἡ χοντρὴ θεία του, ἡ Ἴπποποτάμη, τὸ ἔδειρε μετὰ τὴ χοντρῆ-χοντρῆ ποδάρι τῆς καὶ ἐρώτησε τὸν μαλλιάρθ θείῳ του, τὸν Μπκμπούινο, γιατί τὰ πεπόνια εἶχαν αὐτὴ τὴ γύσι κ' ὄχι ἄλλη, καὶ ὁ μαλλιάρθς θείῳ του, ὁ Μπκμπούινο, τὸ ἔδειρε μετὰ τὴν μαλλιάρθ-μαλλιάρθ πικτούσά του. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μετὰ πλῆστον περγι-

έργειαν! Ἐκαμνε ἐρωτήσεις γιὰ ὅ, τι ἔβλεπε, ἢ ἄκουε, ἢ ἄγγιζε, ἢ ἐμύριζε, ἢ ἐβόλεσε εἰς τὸ στόμα του, καὶ ὄλοι οἱ θείῳι καὶ οἱ θείῳι; τοῦ το ἔδειραν. Κι' ἀκόμα ἦταν γεμάτο μετὰ πλῆστον περγιέργειαν!
Ἐνα καλὸ πρῶι, κατὰ τὰ μισὰ τῆς; Μεταπτώσεως τῶν Ἰσημεριῶν, αὐτὸ τὸ ἀπληστο Ἑλεφαντόπουλο ἐρώτησε μίαν κνιούργιαν καὶ καλὴ ἐρώτησι πού δὲν εἶχε καμὴ πρότητερα ποτὲ του. Ἐρώτησε:
— Τί φαγί ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ Κροκόδειλος;
Τότε ὄλοι εἶπαν «Σσού!» μετὰ δυ-

νική καὶ τρομερῆ φωνῇ, καὶ τὸ ἔδειραν ἀμέσως καὶ ἐν τῷ ἄμα, χωρὶς νὰ σταματήσουν, ὄρη πολλῆ.
Ἰστερα, ἄμα ἐτελεσῶσε τὸ ξύλο, ἐπῆγε στὸ Καλοκαλὸ Πουλί πού καθότανε κατὰ μισῆς στ' ἀγκάθι καὶ τὰ τρίβολα, καὶ του εἶπε:
— Ὁ πατέρας μου μ' ἔδειρε, κ' ἡ μητέρα μου μ' ἔδειρε: ὄλοι μου οἱ θείῳι καὶ θείῳι; ὄλοι μου οἱ θείῳι περγιέργειαν μου κ' ἐγὼ ἀκόμα θέλω νὰ μάθω τί φαγί ἔχει γιὰ τὸ γεῦμα ὁ Κροκόδειλος!
Τότε τὸ Καλοκαλὸ Πουλί εἶπε μετὰ κλαψάριχη φωνῇ:

Εἰδὼ βλέπετε τὸ Ἑλεφαντόπουλο, πού τὸν τραβᾷ τὴ μύτη ὁ Κροκόδειλος. Εἶνε πολὺ ἀνήσυχον καὶ τρομαγμένον καὶ πορᾷ, καὶ μιλεῖ μετὰ τὴ μύτη του καὶ λέγει: Ἄσε με! Καὶ με κάνει καὶ πορᾷ! Τραβᾷ μ' ἄλλῃ τὴ δύναμι του, τὸ ἴδιον κ' ὁ Κροκόδειλος, ἀλλὰ ὁ Δίχρωμο-Πύθωνο-Πετρόφιδος, τρέχει βιαστικῶς μέσα στὸ νερὸ νὰ βοηθήσῃ τὸ Ἑλεφαντόπουλο. Ὅλα αὐτὰ τὰ μᾶθρα εἶνε ἡ ὄχη τῶν τρανῶν, πρασινοσταχτολιγδαρῶν, λιμνοπότων ποταμῶν (ἀλλὰ πού καιρὸς νὰ καθῶσιν καὶ νὰ χρωματίσω τὰς εἰκόνας!) καὶ τὸ μπουκαλόδετρο μετὰ τὰς στρημμένες ρίζας καὶ τὰ ὀκτὼ φύλλα, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πορτοδέτρονα πού φυτῶνουν ἐκεῖ.
Κάτω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν εἰκόνα εἶνε σκετὲς ἀφρικανικῶν ζῴων που πάρε νὰ ἐμῶν σὲ μιά κιβωτὸ τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε δὺ ἑλιότες, δὺ στρουθοκάμηλοι, δὺ βόδια, δὺ καμήλες, δὺ πρῶβατα καὶ δὺ ἄλλα πράγματα που φαίνονται σὰν ποικιλία, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς εἶνε ὄρη. Αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐνοίαν. Τὰ ἔβαλα, διότι ἐνόμισα πῶς θά φαίνονται εὐμορφα. Θά εἶναι ὀκτὼ παραπολὸ ὄρατα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τα χρωματίσω. — Σημείωσις τοῦ Συγγραφέως.